

Stichting Karibu
ANBI geregistreerd

Ambassadeur: Rik Felderhof
Postadres Stichting Karibu:
Piksenweg 19A
7645 BC Hoge Hexel

Lezingen/info: tel. 0546 697 188

Internet:
marjantieberink@gmail.com
Website: www.stichtingkaribu.nl
Bank: ABN/AMRO Rek. nr.
NL15ABNA051 11 01 244
Kamer van Koophandel:
06092551

Hoge Hexel, december 2024

Nieuwsbrief Stichting Karibu Kerst 2024

Voorwoord van Marjan Tieberink, oprichter stichting Karibu

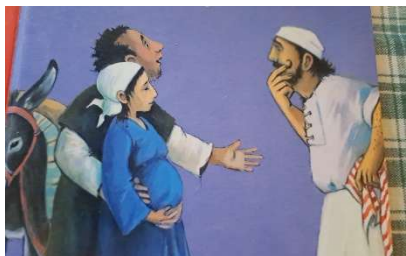
Er is plaats in de herberg.....

Beste donateurs, lieve mensen van goede wil,

Nee, u vergist zich niet; wees niet bevreesd, om het maar eens in kerstbewoordingen te schrijven: ik heb het woordje GEEN echt niet vergeten. U ziet het goed: Er is plááts. Er is plaats op een veilige plek!

In het kerstverhaal staat het omgekeerde wanneer we lezen dat Jozef samen met zijn vrouw Maria, die zwanger is van haar eerste kind, op hun lange tocht op zoek zijn naar onderdak. De tocht is lang en onderweg is het druk, heel druk. Ze komen helemaal vanuit Nazareth en zijn onderweg naar Bethlehem. Er is namelijk een volkstelling en iedereen is verplicht om naar de stad of het dorp van hun voorouders te gaan. Zo'n reis is ver en vermoeiend en helemaal voor Maria die hoog zwanger is. Vandaar dat ze deze tocht zittend op de rug van de ezel aflegt, terwijl Jozef er naast loopt.

Maria zal een bijzondere baby ter wereld brengen, zo wordt aangekondigd door een boodschapper van God, de Engel Gabriel. Aangekomen in Bethlehem zien ze een herberg en Jozef klopt op de deur. Hij vraagt of ze hier mogen blijven, omdat zijn vrouw Maria, moet bevallen. De herbergier is duidelijk: Nee, de herberg is helaas vol. Er is geen plaats meer...

Er zit niets anders op dan een plek dichtbij te kiezen: die plek wordt een stal. Dat is de plek waar Maria en Jozef naar toe gaan. Er staan ook dieren. En zo gebeurt hier het wonder waar de wereld al eeuwen naar heeft uitgekeken. Hier in deze stal, brengt Maria dit langverwachte Kind, een jongen, ter wereld. Ze wikkelt hem in doeken en legt hem in de kribbe, de voerbak van de dieren, die hier ook zijn. Een andere oplossing is er niet; er is immers geen plaats meer in de herberg....

Inmiddels zijn deze woorden legendarische woorden geworden: er is geen plaats meer in de herberg.

Deze woorden brachten me tot nadenken. Ook in deze huidige roerige tijden zien we precies hetzelfde. Mensen zijn in grote getale op de vlucht, op zoek naar een veilige plaats. Het gaat hier niet om zomaar een plaats, maar om een **veilige** plaats. Zo'n plaats heeft iedereen nodig in het leven. Maar vind die maar eens... deze plaatsen zijn niet voor het oprapen.

Die veilige plaats ontbrak ook voor Maria en Jozef. In de herberg was geen plaats meer, er was geen veilige plek meer voor Maria om veilig te kunnen bevallen. Met andere woorden, voor Maria ontbreekt elke veiligheid en warmte. De stal is nog de enige mogelijkheid, maar het is daar donker en koud en zeker niet veilig.

Zelfs na meer dan 2000 jaar is er nog steeds geen veilige plaats voor velen. En is dus geen sprake van een goede mogelijkheid van enige veiligheid in velerlei opzicht.

Zo is er voor velen jongeren bijvoorbeeld nog steeds geen mogelijkheid om een goede baan te vinden of om een goed huis te kunnen huren of kopen. Daar is geen kijk op. Er is dus voor jou geen plaats op de arbeidsmarkt of op de woningmarkt. Om moedeloos van te worden...

Zo is ook de mogelijkheid om als oudere een kleiner huis te vinden miniem. Laat staan om als dak -of thuisloze of als vluchteling een goed onderkomen te krijgen. De bekende woorden dat er geen plaats is voor jou, hoor je overal. Toch blijf je, ondanks alle moedeloze berichten, doorgaan met het zoeken. Het lijkt als een schreeuw om veiligheid en geborgenheid. Wanneer je naar het nieuws kijkt dan zie je elke dag weer hoe stromen vluchtelingen op zoek en onderweg zijn naar een veilige plek. We raken er al min of meer aan gewend om naar beelden van vluchtende mensen te kijken.

Velen vluchten, lijden en worden gemist of vermist. Onzekerheid en onveiligheid alom in een wereld die ten onder lijkt te gaan in duisternis... Zelfs vluchten kan soms niet meer...

Ondertussen versieren wij "onze" wereld, onze huizen met veel kunstlicht om zo onze "warm" gecreëerde sfeer te kunnen vasthouden. Misschien om er soms ook voor onszelf nog iets van warmte uit te halen. Zo hoeft je niet bepaald te worden bij het ontelbaar grote leed in deze wereld. C'est la vie... Wat kan ik hiermee...?

Overal ter wereld zijn de tijden onzeker, terwijl er nergens meer plaats is voor enige vorm van je veilig weten.....

Maar TÓCH tóch stoppen mensen niet; ze blijven op zoek naar veiligheid, geborgenheid en zekerheid. Naar dat geluk zoekt iedereen. Daar zijn we allemaal mee bezig.

We hebben allemaal die warme plek nodig. Die plek waar je welkom bent, waar je veilig bent.

Het valt me steeds weer op hoe realistisch en wáár de Bijbel hierin is: er is niets nieuws onder de zon. Dezelfde situaties uit een diep verleden bestaan ook nu nog. Alles is zó herkenbaar.

Voor wie is er dan nog wel plaats, nog wel een mogelijkheid, vraag je je misschien wel eens af...

Op dit moment ben ik in Tanzania voornamelijk bezig om **kinderen in leven te houden** door het grote voedseltekort dat daar is, maar ook door het grote watertekort en daardoor ook het grote drinkwatertekort... Zelfs deze eerste en urgente levensbehoeften ontbreken daar. De mensen zijn heel blij dat hun kinderen te eten krijgen doordat de stichting Karibu bewogen mensen heeft die zich betrokken weten bij dit immense probleem en Karibu daadkrachtig hierbij helpen, zodat we samen, wij hier in Nederland en zij daar in Tanzania, als mensen van woord én daad daar deze urgente hulp geven.

Ook ben ik daar eveneens bezig om mensen een **veilig** en goed **onderkomen** te geven. Dit alles, met toch weer de nadruk op het woord **VEILIG**.

Elk mens, groot of klein, rijk of arm, oud of jong, heeft als grootse behoefte: LIEFDE EN VEILIGHEID.

Helaas zijn er veel ouderen, maar ook jongeren die zich niet of niet meer veilig voelen; die niet weten wat liefde en veiligheid is. Deze mensen kom ik tegen in mijn werk in Tanzania. Ze moeten elke dag onder harde, liefdeloze en onveilige omstandigheden zien te overleven. Sommigen zijn hierdoor erg getraumatiseerd. Trauma's waar je nergens mee naar toe kunt, want daar is geen plaats voor.

Dat heb ik persoonlijk ook in Rwanda van nabij meegemaakt, toen wij, mijn tweelingzus Irene en ik, begin 2000 een hulpvraag ontvingen vanuit het door genocide zwaar gehavende Rwanda. Het betrof een stammenoorlog die vele slachtoffers maakte en die uitliep op een genocide. Bij aankomst in dit verwoeste land zagen we al meteen de volgende dag, hoe hier straatkinderen verbleven in zelf gebouwde krotjes. Deze getraumatiseerde kinderen hadden als jonge kinderen met eigen ogen gezien hoe hun ouders en broertjes en zusjes, met grote hakmessen vermoord werden

Voor deze onschuldige kinderen was er geen veilige plaats. Ze waren totaal aan zichzelf overgeleverd. Er was niemand die hen hielp. In de door henzelf gemaakte krotjes van golfplaten en boomstammen, sliepen ze in het zand. Dat waren groepjes kinderen die als een soort familie bij elkaar wilden blijven en elkaar zo probeerden te beschermen in deze puinhoop van onrust en ellende. En vooral niet te vergeten hoe ze elke dag moesten lijden onder de grote onzekerheid en onveiligheid van nú en in de toekomst. Ze waren ten einde raad en waren alleen bezig te overleven. We zagen hoe hard ze hulp nodig hadden.

Zo ontstond in 2001, mede op een zelfs dringend verzoek van de lokale overheid aan Irene en mij, ons KARIBU-huis, ons THUIS voor deze straatkinderen. Er was weer plaats.

Nee, er was een **veilige** plaats!

Deze veelzeggende naam van de door ons opgerichte stichting KARIBU, heeft Irene bedacht. Maar ook het daarbij behorend logo met kinderen die de letters KARIBU dragen, is door Irene bedacht én liefdevol getekend.

Enkele jaren later, in deze Rwanda periode van ons werk, had ikzelf te maken met grote verliezen.

Ik verloor mijn beide ouders en mijn tweelingzus Irene. Drie geliefden binnen 4 jaar tijd; dat zijn zware persoonlijke verliezen.

Mijn drie lieve dierbaren waren er opeens niet meer en dat zo vertrouwde en zo normale "veilige gevoel" was er ook opeens niet meer. Zonder je geliefden voel je je als geamputeerd. Dat had ik helemaal bij het gemis van Irene, mijn identieke tweelingzus. Het woordje "wij" bestond niet meer.

Ook onze straatkinderen hadden datzelfde en misschien nog wel in ergere mate beleefd tijdens deze genocide: ze waren hun dierbaren verloren. Dan wordt het opeens nóg duidelijker hoe eenzaam en verloren deze straatkinderen zich in hun nog zo jonge leven moeten hebben gevoeld. Zonder hun dierbaren. Gelukkig hadden ze nu een veilige plek. Zoiets vreselijks mee te moeten maken geeft je als kind of jongere, een compleet verward, onzeker en ook een onveilig gevoel.

Dat hebben Irene en ik aan deze dappere kinderen goed gemerkt op de dag dat deze ontheemde en getraumatiseerde straatkinderen bij ons in het Karibuhuis kwamen wonen; hun thuis. Hier voelden ze zich veilig om zichzelf te kunnen zijn. Dit was en bleef hún veilige plek.

Ze waren én voelden zich hier meteen welkom, Karibu. Dit voor hen haast magisch mooie woord KARIBU, dat WELKOM betekent in het Swahili.

Voor hen waren Irene en ik hun moeders. Dat betekende voor hen veiligheid. Hoe mooi is dat!

Samen spelen, heel fijn en belangrijk

Het weer kunnen trommelen, muziek kunnen maken, samen met de eigen acrobatengroep. Een feest!

Zo ziet God ons ook! We horen bij elkaar, zoals ook deze kinderen die overal vandaan kwamen, bij elkaar hoorden als één grote familie, maar vanaf toen in het Karibuhuis:, hún veilige plek.

Zo vormen wij ook nú, allen samen als Gods kinderen, een heel grote familie.

De oorsprong zit 'm in dat mooie en ontroerende feest: het Kerstfeest. Tóen heeft God ons een groot cadeau gegeven: Zijn Zoon Jezus. Hij kwam persoonlijk voor elk van ons als L I C H T naar deze wereld vol duisternis, als een geschenk van Gods oneindige Liefde naar ons allen persoonlijk.

Ik hoop dat u, dat jij dit geschenk, de komst van dit bijzondere Kind Jezus naar deze donkere wereld, als het L I C H T in deze duistere wereld wilt aannemen en dat ook zo zult ervaren.

Hij wil ons de veiligheid geven die we nodig hebben. We mogen allemaal bij Hem horen; niemand uitgezonderd. Bij Hem is er plaats, een veilige plek voor iedereen.

Irene zei altijd: "Als je Jezus volgt, kom je nóóit op een plek waar Hij niet is!" Helemaal wáár!

Ik wens u, namens het bestuur van de stichting Karibu en ook namens al onze mensen in Tanzania

Gezegende Kerstdagen
en
alle goeds voor het nieuwe jaar 2025!

Warme groet, Marjan Tieberink
Oprichter en Managing Director stichting Karibu .

Hoe gaat het met Givens?

Waarschijnlijk kent u nog zijn indrukwekkende verhaal over hoe je je voelt wanneer elk sprankje hoop op een goede toekomst opeens verdwijnt. Dat er zowel geen plek, maar ook geen toekomst meer voor je is. Met dit intrieste verhaal kwam Givens toen bij me. Hij was ten einde raad. Er was geen plaats voor hem.

Dat betekende concreet voor hem: je hebt geen enkele kans op een goede toekomst. Reden: je bent straatarm, dus je hebt geen mogelijkheid op een goede toekomst. Toen ik dit hoorde en zijn trieste ogen zag, kón ik niet anders dan in de dagen die mij hier in Tanzania nog restten, meteen actie te ondernemen.

De rest over zijn huidige situatie, leest u hieronder en is geschreven door Givens zelf.

Mijn naam is Givens Everest Msuya, ik ben 29 jaar. Ik ben een protestantse christen en ik speel graag piano in mijn kerk. Ik ben ook koorlid in mijn kerk en daar geniet ik van. Ook ben ik een groot voetballiefhebber; ik voetbal zelf, maar ik kijk ook graag naar voetbalwedstrijden.

Jammer genoeg heb ik bijna al mijn familie verloren. Mijn vader heet Everest Elia Msuya en is in 2007 overleden aan HIV/AIDS. Mijn moeder heet Lilian Everest Msuya en is in 2023 overleden aan psychische problemen. Mijn dierbare en identieke tweelingbroer Evans overleed in 2008 door een verkeersongeval, toen we 11 jaar waren en mijn zus Irene overleed op 23 jarige leeftijd aan een blindedarmonsteking. Irene liet een dochter na die Brenda Jackson heet.

Op het eind van 2022 kreeg ik een tijdelijke baan bij een lodge genaamd Castle safari lodge in Karatu, en begin 2023 ontmoette ik daar Mama MARJAN TIEBERINK. Mijn werk bestond hier uit allerlei werkzaamheden, zoals het schoonmaken van de kamers, het werken in het restaurant, het schoonhouden van het zwembad en nog andere veel voorkomende werkzaamheden.

Nadat ik Mama MARJAN had ontmoet, raakten we bevriend en spraken we meer met elkaar. Op een dag moest ik haar zeggen dat ik hier moest vertrekken, omdat er te weinig gasten waren en ik ook geen diploma had. Ik was ten einde raad. Toen ze dat hoorde, vroeg ze me wat ik nodig had. Op dat moment wilde ik alleen maar graag een bed met matras hebben. Dit had ik thuis niet. Het was voor Mama Marjan geen enkel punt om dit probleem op te lossen. Maar ze vroeg me toen ook meteen of ik nog een wens had om een goede toekomst te willen opbouwen. Toen zei ik meteen snel ja. Het was altijd al mijn grote wens was om terug te gaan naar school, om daar mijn diploma te halen en om dan een vaste baan te zoeken in een lodge om zo voor mijn familie te zorgen. Die kans was er niet meer, omdat mijn vader was overleden en er geen geld was.

Mama MARJAN zei dat ze mij graag wilde helpen. Dat was het keerpunt in mijn leven. Als een groot wonder, stuurde God Mama Marjan op mijn weg. Mama MARJAN hielp me niet alleen met mijn opleiding om mijn diploma te halen. Toen mijn moeder plotseling overleed toen ik nog maar net was begonnen met deze opleiding, hielp ze me ook in deze moeilijke tijden. Ze was inmiddels weer in Nederland en ze hielp me online om samen met mij de begrafenis van mijn moeder te regelen en te betalen. Vanaf het moment dat mijn moeder stierf tot de laatste dag; de dag van haar begrafenis, hebben we dit samen geregeld en Mama was mijn grote steun in dit alles.

Mama Marjan beloofde ook om voor mijn nichtje Brenda te zorgen. Mama is vanaf die tijd niet alleen onze hulp, maar ook onze moeder geworden. Brenda en ik hebben nu een moeder en we voelen ons echt op ons gemak in ons dagelijks leven door de aandacht en de liefde die we krijgen van onze lieve en zorgzame moeder Mama Marjan.

Ik heb inmiddels mijn diploma en ik heb ook echt van mijn opleiding genoten. Ik was zelfs de 2^e van al deze 48 studenten en dat is natuurlijk een prachtig resultaat en ook een heel mooie afsluiting van mijn studie. Omdat ik zo'n goed resultaat heb behaald, heeft de school ervoor gezorgd dat ik nu al een baan heb: ik werk nu sinds kort in het mooie Serengeti Wildpark.

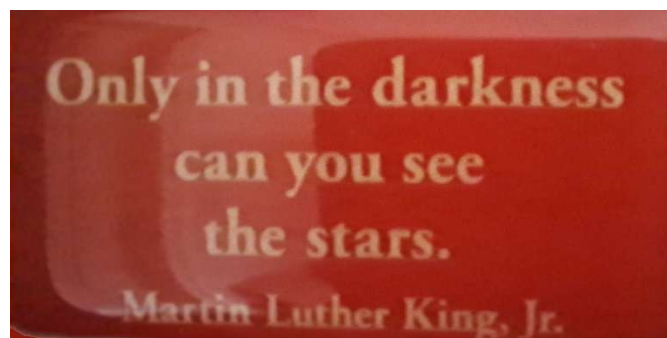
Na het overlijden van mijn moeder is ook Brenda naar Arusha verhuisd, omdat ze niet alleen in ons dorp kon achterblijven. Mama Marjan heeft ook daarvoor gezorgd en zo heeft Brenda nu ook haar middelbare schooltijd in Arusha afgerond. Ze is nu 17 jaar.

Omdat we allebei geen familie meer hebben dan alleen elkaar, heeft Mama Marjan ons gevraagd of we het fijn zouden vinden om samen in het gezin van Bariki met zijn vrouw en drie kinderen te wonen. Bariki is de contactpersoon van Mama in haar werk in Tanzania. Voor dit gezin heeft Mama Marjan ook een mooi en veilig huisje laten bouwen. Dat is natuurlijk heel fijn. Ze heeft ervoor gezorgd dat er nu twee goede kamers bij gebouwd worden voor Brenda en mij. Wij hebben nu een veilige plek om te wonen.

We zijn Mama heel dankbaar voor de goede steun in ons leven en we zullen blijven bidden voor haar.

Ik ben heel blij met wat Mama en haar stichting KARIBU hier doen om het leven van de armsten te verbeteren. Iedereen is hier blij met haar. Brenda en ik willen ook de donateurs bedanken voor hun liefde naar ons als arme mensen. Moge God Mama en de stichting Karibu altijd blijven helpen!

Een groot verlies voor de stichting Karibu; het overlijden van Dries van Agt

Helaas moet ik u het al heel lang bekende nieuws van het overlijden van Dries van Agt laten weten.

Hij was van 19 december 1977 tot 4 november 1982 minister-president van Nederland in drie achtereenvolgende kabinetten. Hij bereikte, evenals zijn vrouw Eugenie, de leeftijd van 93 jaar.

Zoals u weet zijn ze samen, hand in hand, op hetzelfde moment overleden.

Dries van Agt was jarenlang en op eigen verzoek, voorzitter van het Comité van aanbeveling van de stichting Karibu. Ik ben hem hiervoor bijzonder dankbaar. Ik heb hem

en zijn vrouw Eugenie, op hun verzoek, nog kunnen bezoeken in hun appartement in Nijmegen. We hebben samen een heel fijn en mooi gesprek gehad. De gezondheid van beiden was toen al heel broos. Ik heb Dries gedurende vele jaren, leren kennen als iemand die veel liefde en respect had voor de armen. Zowel voor de kinderen alsook voor de volwassenen. Ik heb hem heel goed gekend. Hij was op de dag dat ik hem bezocht, mentaal heel goed in orde. Lichamelijk was zijn gezondheid al heel broos. Onze bekende klik was tot het laatst aanwezig.

Voor de stichting Karibu heeft hij enorm veel betekend; hij zette zich volledig in voor het werk van Irene en mij in Afrika en hij heeft daarin veel betekend en bereikt. Hij deed dit met veel liefde, plezier, toewijding en niet te vergeten met veel respect voor het werk van Karibu. Ons werk in Afrika sprak hem aan en hij wilde daar graag zijn waardevolle steentjes aan bijdragen.

Hij heeft zelfs eens zijn kleinzoon Maarten meegenomen naar Rwanda, omdat hij vond dat het voor hem waardevol was om te

zien hoe leeftijdgenoten in Afrika, onder heel andere omstandigheden leven dan in Nederland. Dat heeft op een heel mooie manier toen diepe indruk op Maarten gemaakt.

Irene en ik hebben altijd zowel een heel goed werk- alsook een heel goed privé contact met hen gehad. We bleven met elkaar verbonden bij al het wel en wee van beide kanten. Dat bleek ook weer tijdens mijn laatste bezoek aan hen allebei. Samen hebben we nog heel fijn gesproken over verschillende onderwerpen die ons samenbonden en raakten. Deze kostbare herinneringen zullen voor altijd blijven voortleven.

Moge Dries van Agt samen met zijn dierbare vrouw Eugenie, rusten in vrede.

Maak kennis met Bariki Hosea, onze contactpersoon van Karibu in Tanzania

Zoals je een bestuur hebt in Nederland van de stichting Karibu, zo heb ik natuurlijk ook mensen in Tanzania die voor Karibu werken. Al sinds ruim anderhalf jaar werkt Bariki voor de stichting Karibu. Dat doet hij vol overgave en met veel plezier! Hij stelt zich hier, op papier, aan u voor:

Mijn naam is Barikiel Hosea, ik ben 37 jaar en ben geboren en getogen in Tloma, een klein dorp hier in Tanzania. Ik ben leraar van beroep, mijn vrouw is Pauline. Samen hebben we drie jongens. Mijn eerstgeborene is een tweeling. Ze zijn nu 10 jaar en ze heten GODLISTERN en GODFREY. Ook hebben we GOODLUCK die nu 6 jaar is.

Sinds 2017 zag ik dat Mama Marjan arme gezinnen in Tloma helpt, maar helaas hadden we toen nog geen contact met elkaar. In 2022 heb ik Mama Marjan op de basisschool in Tloma ontmoet, de school waar ik als leerkracht werk. Omdat mijn moeder hulp nodig had, besloot ik actie te ondernemen om deze problemen, waar ikzelf ook onder leed, aan

mama Marjan te vertellen. Zo raakten we met elkaar in gesprek. Mama Marjan hielp toen niet alleen mijn moeder, maar ook mijn gezin. Mijn moeder woonde in een hut met 2 bijna volwassen kleinkinderen. In deze hut was alleen plaats voor 1 bed. Onder deze moeilijke omstandigheden leefden ze en de situatie was onhoudbaar. Ons eigen gezin woonde in een te klein huis dat vóór deze hut van mijn moeder was gebouwd. Ik had het geluk dat ik in het verleden al stukje grond had gekocht. Mama bekeek ter plekke deze moeilijke situatie voor ons allen als familie. Haar oplossing was prachtig: mijn moeder met haar al bijna volwassen kleinkinderen kwamen in het voor ons te kleine huisje te wonen en voor ons als gezin met vijf personen, bouwde ze een nieuw en veilig huisje met voldoende slaapkamers. Door dit bijzondere contact werd ik uiteindelijk de contactpersoon van Mama Marjan.

Ik vind het werk voor Karibu erg fijn en mooi om te doen. Veel arme gezinnen worden op een goede manier door de stichting van Mama Marjan geholpen. Wat Mama belooft, dat doet ze. Daar kun je op vertrouwen en vandaar dat Mama het volledige vertrouwen heeft van de bevolking. Ze noemen haar allemaal Mama Awaki. Dat betekent: zij die warmte brengt en licht.

Ik ben erg gemotiveerd om contactpersoon te zijn, omdat er binnen de stichting Karibu op een transparante manier gewerkt wordt en dus ook naar de gezinnen die hulp krijgen.

Als contactpersoon heb ik, in directe samenwerking met Mama Marjan, zelf ook veel mogelijkheden om mensen met elkaar te verbinden. Dat is heel belangrijk in ons werk, zodat we aan deze armsten laten zien dat we als mensen bij elkaar horen, niemand uitgezonderd.

Van Mama Marjan heb ik deze kostbare woorden geleerd die heel belangrijk zijn in mijn werk. Deze woorden worden door de stichting Karibu in praktijk gebracht door hun hulp aan de armsten:

omzien naar elkaar = delen en **delen = omzien naar elkaar.**

Dit maakt je werk waardevol.

Eén van mijn hobby's is voetbal; ik voetbal zelf, maar ik kijk er ook graag naar. Mijn andere hobby is zingen en dan bedoel ik het zingen in de kerk en door het kerkkoor. Ik ben christen en ik ben de leider van het kerkkoor en ook de secretaris van dit kerkkoor. Twee keer per week zingen wij in Gibbs Farm; dat is een lodge, een hotel waar mensen logeren die hier op safari zijn. Dan zingen we voor hen en dat vinden wij als zangkoor, heel bijzonder om te doen.

Maak kennis met de nieuwe penningmeester van Karibu, Harry Hilbrink

Mijn naam is Harry Hilbrink, ik ben de nieuwe penningmeester van de Stichting Karibu. Graag stel ik me aan jullie voor. 65 Jaar geleden ben ik geboren in het pittoreske Hertme, onder de rook van Borne en ondertussen al ruim 40 jaar woonachtig in het mooie Denekamp. Samen met mijn vrouw heb ik 3 kinderen, elk met hun eigen gezin. We hebben ondertussen 5 kleinkinderen waar we veel van genieten en waar we 1x per week op mogen passen. Ik heb meer dan 40 jaar bij de Rabobank gewerkt, altijd vanuit Noord Oost Twente, de laatste jaren in de functie van Adviseur Private Banking. Het allerlaatste werkzame jaar was ik opleider voor nieuwe collega's, via Rabobank Nederland.

Ik ken Marjan al jaren door mijn werk als adviseur van de Rabobank voor haar en haar stichting.

Per 1 juli 2024 ben ik toegetreden tot het bestuur van de Stichting Karibu. De belangrijkste reden is dat ik de door Marjan en haar helaas overleden zus Irene opgerichte Stichting Karibu, een warm hart toedraag. Hun levenswerk voor kansarme kinderen in Afrika begon al in 1983. Marjan is nu de spil binnen het geheel van werkzaamheden van de stichting.

Sinds 2016 zit ik in het bestuur van de Stichting Kulturhus Denekamp, eerst als penningmeester en de laatste jaren als voorzitter (tot medio 2025). Afgelopen voorjaar ben ik begonnen als gids in Huis Singraven, een prachtig landgoed bij Denekamp. Het is erg leuk om geïnteresseerde gasten te mogen rondleiden in een voornaam huis met een lange geschiedenis.

Ook ben ik al jaren bezig met stamboomonderzoek van diverse families. Ik vind het erg interessant om me hiermee bezig te houden. Op sportief gebied wandel ik graag, in principe elke dag. Daarnaast probeer ik binnenkort het mountainbiken weer op te pakken.

Ook houd ik ervan om de wereld te ontdekken en om zo verschillende landen en culturen op te zoeken of te bezoeken. Zo hebben wij ruim 15 jaar geleden als gezin Tanzania bezocht. Toen kende ik de stichting Karibu helaas nog niet. Tanzania heeft me enorm gefascineerd. De wereld is daar heel anders dan de wereld waarin wij hier in Nederland leven. Ik kan me daarom goed voorstellen dat Marjan zich graag inzet met "haar" stichting voor deze zo noodzakelijke hulp aan de armste mensen en de vele kansloze kinderen in Tanzania. Mede dit heeft ook gemaakt dat ik ja heb gezegd tegen de Stichting Karibu. Marjan heeft gezorgd voor een warm welkom of beter gezegd Karibu!

Wees wijs met wijzigingen.....

Het is heel belangrijk voor zowel u alsook voor de stichting Karibu, ons even te laten weten wanneer er wijzigingen bij u zijn geweest. Daarmee bedoel ik bijvoorbeeld een verhuizing of een wijzigingen in uw telefoonnummer (van bijvoorbeeld uw vaste nummer naar uw mobiele nummer), in uw bankrekeningnummer, in een emailadres of dat er een bericht van overlijden is te melden betreffende een familielid, een goede vriend of vriendin die de stichting Karibu steunt, enz. Het kan ook zijn dat u de donatie wilt veranderen of stoppen.

Wanneer ik géén bericht krijg, dan kan het gebeuren dat je zomaar nooit meer iets van Karibu hoort. Ik heb dan helaas niet meer de juiste gegevens. Voor alle partijen is dit natuurlijk jammer en vervelend.

Heeft u een wijziging te melden, stuur me dan graag even die wijziging door. Ik wil u vragen dit **niet** telefonisch te doen. Dat komt vaak heel onduidelijk op een voicemail terecht en dan loopt het alsnog mis. Een wijziging kunt u op verschillende andere manieren doorgeven:

1. Via de website van Karibu: www.stichtingkaribu.nl en dan gaat u naar: CONTACT
2. U kunt mij een mail sturen: marjantieberink@gmail.com
3. U kunt per post een bericht sturen naar: Piksenweg 19A, 7645 BC, Hoge Hexel.

Heel veel dank voor uw medewerking!

Maak kennis met dokter Josephat en nu ook kinderarts in wording voor Karibu

Kun je je voorstellen, Josephat?

Mijn naam is Josephat Gabriel Mtuwa, ik ben 29 jaar en ben volledig geregistreerd als arts in Tanzania en lid van de Medical Association of Tanzania. Ik ben getrouwd met Neema Samson Keenja en we hebben twee kinderen: dochter Angelissa van bijna 3 jaar en zoontje Eugene van 1 jaar en 4 maanden.

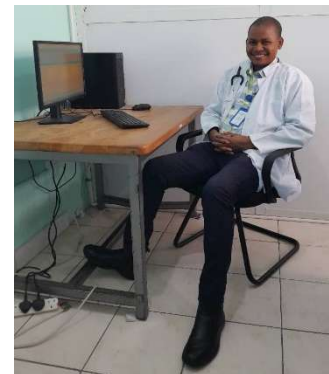
Hoe ben je in contact gekomen met de ik Stichting KARIBU?

Ik ontmoette de stichting KARIBU voor het eerst via Mama Marjan. Dat was vorig jaar februari. Ze was opgenomen in het FAME Hospital in Karatu. Ze moest infusen hebben voor haar slechte gezondheid op dat moment. Na haar zeer snelle herstel, hadden we een prachtig en vruchtbaar gesprek over haar werk voor de armen en vooral voor de extreem arme kinderen.

Waarom vind je het werk van de stichting Karibu zo belangrijk in je leven?

Ik houd van het werk van de stichting Karibu omdat ze zich erg inzetten voor de levens van de armste mensen, zowel voor volwassenen alsook voor kinderen. Maar Karibu zet zich vooral ook in om het grote leed van veel arme kinderen in achtergestelde en kansloze delen van de samenleving te verzachten.

Ik waardeer het erg dat de stichting Karibu het voortouw neemt wat betreft het geven van veel hulp aan de armsten door de bouw van veilige huisjes, het financieren van belangrijke medische zaken, hulp aan onderwijs en door het geven van voedsel aan Tloma Primary School, een school voor de armen met maar liefst 840 kinderen.

Ik houd sowieso heel erg van dit soort werk, dat voor mij als voorbeeld werkt, omdat het met liefde en vreugde wordt gedaan in veel delen van Afrika en wereldwijd. Vooral het geven van hulp aan de armsten spreekt me erg aan. Dat werk inspireert me en houdt me enthousiast. Dat is precies de reden waarom ik er naar uitkijk om straks deel uit te maken van dit geweldige werk van de stichting Karibu, want op deze manier werkt ook Mama Marjan.

Ik waardeer het enorm dat ik van Mama Marjan mag studeren voor kinderarts aan de universiteit in Dar es Salam. Deze studie duurt 3 jaar met als doel om zo de stichting Karibu te dienen in Tloma en in Karatu. Dat houdt in dat ik straks na deze studie, zieke kinderen de juiste behandeling kan geven. Een behandeling die vaak gespecialiseerde zorg vereist. Dat zal ik met veel liefde en zorg doen!

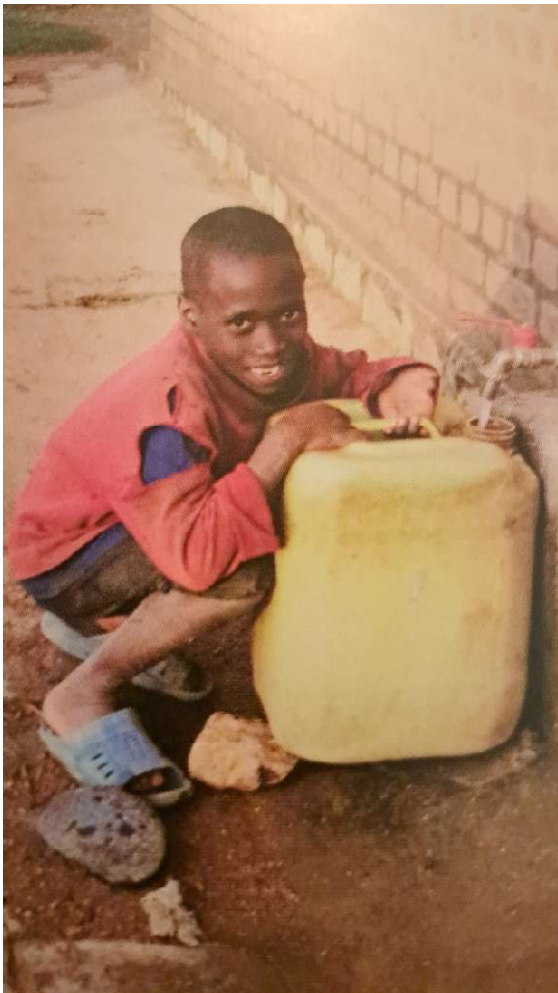
Heb je naast dit belangrijke werk ook nog hobby's?

Zeker! Ik speel graag basketbal, lees boeken, deel ideeën met andere professionals en bied troost aan mensen met terminale chronische ziekten.

Maatschappelijke deelname: lid van Mbitini Trust Funds, lid van UWAMA en vicevoorzitter van MANDU Club.

Helper is hier een enorm water tekort!!!

U heeft al in de inleiding kunnen lezen dat er niet alleen een voedseltekort is, maar ook een dringend watertekort. Zoiets is rampzalig voor de mensen die dit overkomt. Dit zijn namelijk de eerste levensbehoeften en wanneer dit dan een heikel punt is, dan ontregelt zoiets de hele samenleving.

U kent dat uit eigen ervaring wanneer er even het licht uitvalt of dat je even geen kraanwater kunt gebruiken, bijvoorbeeld vanwege tijdelijke werkzaamheden. Zoiets staat dan zelfs in de krant of u krijgt er meteen bericht van met daarbij het advies wát te moeten doen.

Helaas ligt dit probleem hier heel anders. De middelen zijn er niet zoals bij ons en het mankeert daar aan het geld dat nodig is om de situatie zomaar te kunnen veranderen.

Daarom heb ik een dringende vraag aan u: ik zou hier heel graag hulp willen geven om hier een paar bronnen te slaan. Dit is een vulkanisch gebied. Dat betekent dat er rotsgrond is en dat je diep moet boren. Daarom zullen de kosten hoger zijn. Maar het grote voordeel is, dat er kraakhelder water tevoorschijn kan komen. Dat laten we testen en dat zou wel eens heel goed drinkwater kunnen zijn.

Zullen we deze bevolking eens verrassen op schoon drinkwater door bronnen te slaan? Want, samen zijn we sterk! Zullen we samen hiervoor een vuist maken, met andere woorden, zullen we ons er sterk voor maken dat dit gaat lukken?

Zou u dan een extra mooi bedrag willen storten op het rekeningnummer van de stichting Karibu, als een kerstgift.

Rekeningnummer: **NL15ABNA 051 11 01 244** onder vermelding: **Kerstgift bron Tanzania**. Dat zou echt fantastisch zijn! Ik hoop van harte dat ik op uw steun mag rekenen!

Dit is een meer dan fantastisch kerstcadeau voor deze straatarme bevolking! Heel veel dank!!!

Hoe gaat het nú met Lucia en haar familie?

Toen ik Lucia vorig jaar in hun oude en bouwvallige huisje bezocht, was het nog niet zo lang geleden, dat de moeder van dit gezin plotseling werd aangevallen door een buffel.

Ze zocht samen met een buurvrouw die middag brandhout om er het eten op te kunnen koken, toen dit vreselijke onverwachte ongeluk gebeurde. De moeder overleefde dit helaas niet en de vader bleef achter met 8 kinderen. Lucia was het oudste meisje in het gezin en aan haar was de taak om de moeder zo goed mogelijk te vervangen. Het verdriet om dit grote gemis is nog steeds heel groot.

Toen ik met haar praatte over dit grote gemis, vertelde ze met dat er nog meer zorgen waren. Lange tijd geleden heeft de opa zonder medeweten van zijn kinderen, dit huisje met de grond verkocht aan twee ooms. Nadat de moeder was overleden werden ze als familie constant bedreigd door deze beide ooms die eisten dat ze zouden vertrekken. Maar ze konden door hun grote armoede geen kant op. De situatie was en bleef uitzichtloos en de bedreigingen maakten hun verdriet nog intenser.

Er was slechts één oplossing: ze hadden hulp nodig want ook hun onrust nam toe naast het al bestaande verdriet van het grote verlies om hun moeder. Samen met mijn contactpersoon Bariki heb ik goed overleg gehad. Zo hebben we eerst samen met Lucia, een stukje grond gekocht. Dat moest voor hen zo ver mogelijk verwijderd zijn van hun vroegere woonplek. Ze wilden nooit meer in deze bedreigende sfeer verder. Deze nieuwe plek was op zich al een enorme opluchting. Toen het nieuwe huis er stond, was iedereen hier enorm blij mee. Dat betekende voor hen veiligheid en een nieuwe toekomst. De vader heeft zijn werk weer kunnen oppakken en Lucia runt het gezin.

Dankzij uw hulp, als donateur, kunnen we samen mensen in grote nood zoals dit gezin, weer een toekomst geven. Een toekomst met een **veilig thuis-gevoel** en dat is hier helemaal gelukt!

Hoe gaat het ook nú met Yakobo?

Ik ontmoette Yacobo en zijn zoon vorig jaar in Het Irene & Marjan Community Centre. Wanneer ik in Tanzania ben, komen hier elke morgen mensen bij me voor hulp voor hun problemen. Hulp voor veel soorten problemen. Dat doe ik elke morgen gedurende een bepaalde tijd van mijn verblijf.

Zo kwam toen ook Yakobo (76) met zijn zoon. Yakobo die zich met een heel oude kruk voort beweegt naar het Irene en Marjan Community Centre. Daar vertelde hij me dat hij 10 jaar geleden bij een auto-ongeluk was betrokken. Hierbij raakte hij zijn onderbeen kwijt. Hij kon toen helemaal niets meer: hij kon niet meer lopen, niet meer werken en kon ook niet meer naar zijn kinderen. Alles in zijn leven was abrupt tot een minimum veranderd. Ik bemerkte dat hij hier onder leed. Ik zag dat mijn hulp door een prothese zijn leven totaal zou veranderen. Daarop besloot ik om hem naar hetzelfde goede ziekenhuis te

sturen, waar ik ook zelf was geholpen, geleid door Amerikanen. Daar kreeg ik ook het contact met Dr. Josephat.

Ik wist niet wat ik zag toen ik terug was in Nederland en Bariki, mijn contactpersoon, mij de foto's toestuurde van Yacobo met zijn zoon in dit ziekenhuis. Ik zag hoe Yacobo zijn verhaal deed aan Dr. Josephat. Hij wist dat ik altijd deze extreem arme mensen doorstuur naar dit goede ziekenhuis, omdat ik vind dat iedereen een goede behandeling verdient.

Zo is vorig jaar deze grote verandering in het leven van Yacobo begonnen, om een prothese te krijgen. Na een operatie in KCMC, een ziekenhuis van hoog niveau op een afstand van 5 uur rijden met de auto, heeft ook Josephat laten zien hoeveel hij om deze allerarmsten geeft. Hij heeft ook in dit ziekenhuis zijn netwerk en hij nam Yacobo met zijn zoon in zijn auto mee. In dit ziekenhuis werd eerst de operatie gedaan die nodig was om de prothese passend te maken. De volgende dag gingen ze weer samen met de auto huiswaarts. Na enkele weken van goede zorg van de wond, kon uiteindelijk de prothese geplaatst worden. Toen konden ook de oefeningen beginnen om te leren lopen. En dat werd een groot succes!

Yacobo liet me weten dat hij en zijn familie erg gelukkig zijn sinds hij zijn prothese heeft en zeiden ze letterlijk dat het leven van Yacobo vanaf dat moment, vol van vreugde en geluk is.

Dank voor uw fantastische giften, die het mogelijk maken om deze grote verschillen te maken in de levens van deze extreem arme mensen.

Wees wijs én start wijs dit nieuwe jaar ... word óók donateur!

Ja, wat fijn! U bent al donateur en u ziet hopelijk ook hoe belangrijk dit is. Niet alleen voor u of voor jou, maar zeker voor de velen in Tanzania. Maar misschien ook wel voor iemand die u goed kent. Iemand die ook graag op deze manier wil helpen om levens van mensen in dit straatarme gebied in Tanzania, te veranderen.

Deze Karibu hulp in het verre Tanzania, maakt de verschillen die er toe doen!

Ik denk dan aan deze krachtig werkende woorden:

CARING = SHARING

+

SHARING = CARING

omzien naar elkaar = delen

+

delen = omzien naar elkaar.

Op deze manier weet u en weet jij zeker dat jouw belangrijke bijdrage, oftewel jouw belangrijke steentje er toe doet in deze hard-nodige hulp.

Geef daarom aan dit belangrijke werk in een wereld die steeds meer polariserend werkt. Zorg ervoor dat we op elkaar blijven letten en doe ook mee om mensen te helpen én te laten weten dat iedereen er toe doet!

Word Donateur!

Ga naar www.stichtingkaribu.nl en klik op "Word donateur"

Ja, ik word donateur van de Stichting Karibu; ik ontvang 1 keer per jaar de Karibu nieuwsbrief.

U kunt al donateur worden door €5,- per maand te doneren.

Dat betekent concreet slechts € 0,16 cent per dag voor een kind in nood...

Wanneer u méér kunt geven, kunnen we samen nóg meer betekenen!

Mogen kinderen in Afrika ook op u rekenen?

***Geef een kind in Tanzania een écht cadeau: word óók donateur!
U doet toch ook mee?***

Dhr./Mevr./Fam. _____

Straatnaam _____

Postcode en woonplaats _____

E-mail: _____

Tel.nr. _____ IBAN Nr. _____

Mijn donatie zal bestaan uit:

0 maandelijkse storting		0 € 5,-
0 driemaandelijke storting		0 € 10,-
0 halfjaarlijkse storting	Kleur in beide kolommen	0 € 15,-
0 jaarlijkse storting	het rondje van uw keuze.	0 € 20,-
0 anders		0 €

Dit bedrag wordt 0 wel 0 niet automatisch van mijn IBAN rekening overgemaakt.

Met ingang van (datum) _____

Handtekening:

De storting zal plaats vinden op bankrekeningnummer NL15ABNA051 1101 244 ten name van de Stichting KARIBU.

BELANGRIJK: Wilt u bij de betaling vermelden: "Donateur KARIBU".

Daar wij niet met acceptgiro's werken, zouden wij het erg op prijs stellen, wanneer u

AUTOMATISCH zou willen betalen. Dit moet u dan zelf even met uw bank regelen. Heel

hartelijk dank voor uw hulp! Ga naar www.stichtingkaribu.nl en klik op "Word Donateur"